

Brüsszel vagy Moszkva

2011 május 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Annak idején nemmel szavaztam az ország EU-csatlakozására. Ebbe belejátszott, hogy a regnáló szocialista kormányt véltem vele büntetni. Ha azt kérdezik, kérek-e csokit, talán még az se kellett volna t?lük.

A világpolitikai kényszerpálya miatt persze úgy t?nt, a belépésnek nem nagyon van alternatívája, számunkra

különösen az elcsatolt nemzetrészekkel várható egyesülés miatt lehetett vonzó. Csábításként emlegették még, hogy demokratikus, az alapvet? szabadságjogokat betartó, szép elvek mentén szervez?dik az unió, de én még emlékszem egy másik, nemrég megsz?nt unióra, amely ugyancsak az emberiség boldogítását t?zte zászlajára hivatalosan. Csak halkan jegyezzük meg, hogy abban az unióban is szinte minden határon túlra került magyarral egy birodalomban voltunk, mégsem oldódott meg semmi.

Igazságtalanok lennénk, ha nem vennénk észre a fejl?dést. A török megszállást például annak idején nem szavaztatták meg. A Habsburg fennhatóság elismerésére a nemesség tett néhány h?ségnyilatkozatot (lemondás az Aranybulla ellenállási záradékáról; „életünket és vérünket” Mária Teréziának), a szovjet birodalmi csatlakozást viszont az 1945-ös választáson – ha azt egyfajta referendumnak tekinthetjük egyáltalán – határozott többséggel utasította el a magyar nép, mégsem lett foganatja.

A mostani birodalmunk tehát üdvöt, boldogságot, gazdagságot, a szabadság kiteljesedését hozza; egyenl? és büszke nemzetek önkéntes szövetsége. Eközben mégis durván beleszólnak a médiatörvényünkbe, az új alkotmányunk szövegét és szellemét bírálják. Jó, hogy ilyen figyelmes, minden apróságot szem el?tt tartó rendszerbe integrálódhatunk. Ugyanakkor nem értjük egészen, hogy a magyarokat és németeket kollektíve b?nössé nyilvánító Benes-dekrétumok miért mentek át az emberi jogok iránti fogékonyság s?r?re sz?tt hálóján, és vajon miért nem akadtak ki a brüsszeli hivatalok és a nyugati újságok attól, hogy Szlovákiában korlátozzák az EU egyik hivatalos nyelvének használatát? Azzal biztattak: az unióban elt?nnek a határok; mindez mégsem gátolja például északi szomszédunkat abban, hogy elzárja a magyar köztársasági elnök útját, vagy hogy megvonja az állampolgárságot a magyart is kérvényez? lakóitól.

Dicséretes, hogy a magyar szabadság, az európai értékek védelme ennyire izgatja az uniót, csak azt furcsálljuk, vajon 2006 véres ?szén miért nem tiltakoztak a rend?rség brutális fellépése, a kormány által támogatott, s?t levezényelt súlyos jogkorlátozások ellen? Néha már a Brüsszel szót, mintha Moszkvának hallanánk.

Az EU nem hagyja, hogy a magunk dolgaiban döntsünk, miközben a problémáinkra tökéletesen érzéketlenek. Micsoda szövetség ez, és nekünk mi közünk hozzá? Jó csajok és cukrászda Bécsben? Ehelyett Cohn-Benditek, Schulzok és a hazugságokból épített szégyenpad fogad bennünket. Miközben gyarmatként kezelnek minket (lásd a cukorgyárak ügyét), háborút folytatnak ellenünk, természetesen a szokásos bels? ellenség felhasználásával, aminek jelent?s történelmi hagyományai vannak. Azt hittük, a kétharmad ellen nem nagyon lesz eszközük, ráadásul most már nincs Vörös Hadsereg sem. A balliberálisok és szövetségeseik azonban mindent elkövetnek: a médiatörvény és az alkotmány ürügyén már el?készítették a közvéleményt arra, hogy itt egy új Líbia vagy Fehéroroszország született, mostanra már talán a bombázók is készen állnak, hogy megvédjék az etnikai tisztogatás által fenyegetett cigányokat. Kívülr?l próbálják megbuktatni a kormányt, mert demokratikusan nem megy.

A tények más értelmezést kapnak, nem sokban különbözve a kommunista id?k hazug világától. Nézzük a romakérdést: az átlag honpolgár úgy érzékeli, els?sorban a békés többségnek van oka félni az ?ket terrorizáló kisebbségt?l. Az állam segélyezési, felzárkóztatási programjai, s?t gyakran a rend?rség eljárása – de a sajtóorgánumok is (talán a legutóbbi id?ket kivéve) szinte mindig – pozitív diszkriminációt alkalmaznak a cigánysággal szemben. Ehelyett a nemzetközi politikai élet nem attól hangos, hogy a vidék Magyarországán a magyarok életét pokollá teszik, hanem felcserél?dik a vétkesek és áldozatok szerepe. Ezen nem változtat az úgynevezett romagyilkosságok esete sem, mert itt egy jól körülírható társaság akciójáról van szó, éppen azzal a céllal, hogy meghamisítsák a valódi helyzetet. Kísértetiesen emlékeztet mindez a tévéostromra, amelynél végül nem lettek halálos áldozatok (bár be voltak tervezve), s amire hivatkozva sokáig a kormánynak sikerült az egész tüntetéssorozat kiváltó okait és jellegét háttérbe szorítani a kommunikációban.

De a vágyott Európában egyéb furcsaságokkal, fejre állított értékekkel is találkozhatunk. Gyerekkoromban még, emlékszem, a „homokos” volt a legnagyobb sértés, amit az ember fejéhez vághattak; aztán jött a rettegett betegség, az AIDS, amit a homoszexuálisok terjesztettek. Azt hihettük, ez végképp betesz ennek a különös devianciának, ám ahelyett, hogy megsz?nt volna, erénnyé, s?t büszkeséggé vált a dolog. Ott tartunk, hogy világraszóló skandalum, a demokrácia és Európa halála, ha valakit lebuziznak, miközben zavartalanul, legálisan, s?t a „szabadság dics?ségére” folyik az emberiség történetének legnagyobb népirtása, az abortusz.

Mégis, sok jel utal arra, hogy halódik a ’68-as Európa. Magyarországon kétharmaddal gy?ztek a konzervatív-nemzeti er?k, s?t még radikálisabb változást sejtet az Igazi Finnek el?retörése, Le Pen lányának növekv? esélyei, Belgiumban, Hollandiában és Olaszországban a liberális status quo felrúgását hirdet?k. Végéhez közeledik az az öngyilkos gondolkodás, amelynek köszönhet?en a deviánsok, az ateisták, a b?nöz?k ültek diadalt, s visszatérnek Európába a hagyományos értékek: az Isten, család, h?ség, rend, biztonság. Ha másként nem, hát müezzinek szavára, burkában és Mekka felé fordulva…
Ungváry Zsolt, magyarhirlap.hu

Ajánló